

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

„Megtehetjük.”

(Márk 10, 39.)

Jakab és János derekas, bátor választ adtak Jézus kérdésére. Vállalkoznak arra, hogy megisszák a pohárt, amelyet Jézus fenéig ürit és megkeresztelkednek azzal a keresztséggel, amellyel Úruk megkeresztelkedik. Te is válaszoltál már ugyanerre a kérdésre ugyanígy többször is; legalább is a szent keresztségben és a konfirmációkor.

Ezek a fogadkozások azt jelentik, hogy iparkodol magadat Krisztussal azonosítani. Hogy élj többé nem te, hanem a Krisztus éljen benned az ő Lelkével. Mert akiben nincs a Krisztus lelke, az nem az övé. Ez a lélek pedig nem a félelemnek lelke, hanem a fiúságnak, tehát a szeretetnek lelke lévén, kiűzi a félelmet.

A keresztyén ember a legbátrabb ember kell hogy legyen a világon. Szó a bátorság nem vakmerőség, hanem bizalom. Egészen természetesnek kell keresztyén szempontból tartanunk, hogy a hívő az Úr felszólítására vagy kérdésére mindig azzal válaszol: „Megtehetem!”

Ne gondold azonban soha azt, hogy ez az elszántság és előlegezett bátorság már magában olyan erény, amellyel Krisztus beéri. Ne

legyen soha az a hátsó gondolatod: Ugysem kerül rá a sor, hogy a bátorságomat bebizonyítsam. A legvégsőre is készen kell lenni, mert a legvégső eset is bármikor bekövetkezhet, amint Jézus is rögtön azzal válaszol vissza: „A pohárt megisszátok, a keresztséggel megkeresztelkedtek.”

Ha a fogadalmat azzal a hátsó gondolattal tetted le, hogy beváltásra nem kerül sor, akkor máris megszegted a fogadalmat, mert ösztönszerűleg kivonod magadat minden terhes kötelezettség alól s minden nehéz helyzetre az a feleleted, hogy ez nem az én ügyem; ezt a helyzetet másnak kell megoldani, ezt a terhet másnak kell elhordozni.

Roppant tévedés tehát azt hinni, hogy Jézus helyettünk is kiitta a mi poharunkat és helyettünk is megkeresztelkedett a keresztséggel. Az életnek, a munkának, a harcnak minden terhét, verejtékét és vérhullását éppen úgy kell vállalnunk, ahogyan Jézus Krisztus vállalta. Mert Jézus Krisztus nem azért halt meg, hogy nekünk az életet itt könnyűvé tegye, hanem hogy üdvözítsen.

Kedves Misszió Egyesületi Tagok!

Kétségtelenül érdekfeszítőbb lenne sokak számára, ha e levél helyett cikket küldenék lapunk számára. A levél azonban, ha nem is olyan érdekes, mégis közvetlenebb és személyesebb jellegű. Napról-napra jobban érzem, hogy a kiküldöttnek fokozottabb mértékben kell eleven kapcsolatba kerülnie azokkal, akik kiküldték. Csak úgy erősíthetjük egymást, ha nem maradunk meg a külső események tárgyilagossága mellett, hanem ha feltárjuk szükségünket, örömeinket s hálaadásunk tárgyait egymás előtt. Valami ilyesféle vezérelte Pál apostolt is, amikor az egyes gyülekezetekkel levelein keresztül ápolta a kapcsolatot. Magától értetődően Pál leveleinek van más jelentősége is. Személyes lelki-szükségleteinek, közösség után való vágyakozásának feltárása közre isteni ki-nyilatkoztatás rejtőzik.

Nem tudom megtenni, hogy ne hála-áddal kezdjem a leveletem, melyet az 1939-es esztendő utolsó napján írogatok. Nincsen ugyan egy éve még annak, hogy Kinában vagyok, de mire ez a levél haza érkezik s mire sokak által olvasható lesz, arra bizony egy éve lesz annak, hogy kibocsátást nyertem mint önálló magyar misszionárius. S ami akkor csak álomként lebegett előttünk, az az eltelt esztendő alatt megvalósult: anyagi támogatás terén is lehetővé tette Isten a lehetlent. Nincsen senki, aki el tudná képzelni, hogy mit éreztem akkor, amikor a legelső pénzküldemény megjött egyenesen Magyarországról. S csak két perccel azután, hogy az első megbízható híreket olvastuk a finn testvérek megtámadásáról. Feledhetetlen ígéhirdetés volt ez Isten atyai gondoskodásáról! Hiszem és meg vagyok győződve arról, hogy Ő mindenkor betölti minden szükségünket, ha az Ő dolgaiban foglalatokodunk. Áldjad én lelkem az Urat és meg ne feledkezzél semmi jótéteményéről! S mi még várunk hittel, várjuk, hogy Ő módot talál minden finn misszionárius élet-szükségeinek betöltésére. Ne feledkezzetek meg Testvérek könyörögni azért, hogy a finn misszionáriusok Afrikában, Palesztinában, Burmában, Kinában, Japánban s Mandzsuriában e megpróbáltatás teljes időben is teljes odaadással s előre tekintéssel végezhessék szolgálataikat. Gondoljatok gyakran Vapaavuori Tuurera, aki feleségével s három kisgyermekével, valamint egy kezdő misszionárius párral indult el Portugál An-

golába teljesen új ugar feltörésére. Azon a területen még soha nem járt evangéliummal a kezében s a szívében egy misszionárius sem.

Amikor fentebb minden szükségletünk betöltéséről írtam, akkor távolról sem gondoltam merő anyagi dolgokra. Különösen misszionáriusokra áll ez az ige: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyerné is s lelkében pedig kárt vall. Az Úr pástoroló hűségét, különösen lelkiéletem fenntartása terén éreztem. Euran szobában írom ezt a levelet, ahol európaiakkal, amerikaiakkal s kínaiakkal ismételtén tárhattuk fel kéréseinket az Úr előtt s ahol sok-sok esetben hajtottunk meg térdeinket hálaadó imádságra.

Különösen a karácsonyi ünnepkör idején világosodott meg előttem, hogy mit is készített az Úr számomra, amikor megnyílt előttem e norvég misszionárius család otthona. Aki sokat él idegenben, az tudja értékelni az otthon. Aki pedig sokat forog langyomeleg s elhidegült keresztyének és pogányok körében, az meg tudja becsülni a keresztyén családi otthon „levegőjét”, amelyet megszentel az Ige és az imádság. Karácsony táján az sem lelkicsinylhető ajándék, hogy valakit nem emészt, gyötör a leküzdhetetlen honvágy. De még ennél is becsebb, hogy ezekben az „idegen” emberekben saját szüleimet láthatom magam körül. S emellett beteljesedni láttam ezt az ígéretet: „Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van közöttetek.” Józsué 3, 10. A karácsonyi éjszakán a pástorok látták meg először Krisztust, akiben maga az élő Isten volt az emberek között.

S hálával adózom Istennek, hogy gondot viselt szellemi fogékonyságomról. Valaki azt mondta a kínai nyelvről, hogy azt az ördög találta ki, hogy képtelenné tegye a misszionáriusokat a világ legnagyobb népe között munkálkodásra. Tény az, hogy a bűn következtében zavarta össze Isten a népek valaha egyöntetű beszédét. Ma bizony munkát és kitartást kíván e nyelvnek elsajátítása. A kínai jelek emlékezetbe vésése pedig türelmet kívánó babra munka.

Magam még csak kísérletet sem merem volna tenni arra, hogy kínaiak előtt az Írásból olvassak valamit. Hiszen amikor karácsony táján elém tették az Igét azzal az óhajjal, hogy én olvassam fel a karácsonyi evangéliumot, hajlandóan

mutatkoztam azzal a feltétellel, hogy a szakács-fiúknak — aki különben képzett fiú — mellém jön és kiségit akkor, ha én fennakadok valamelyik ismeretlen jel előtt. S azóta ez megy minden második reggel, amikor én vagyok a soros. S hogy telve van a szívünk csordultig, néha-néha felnyílik ajkunk a hálaadásra ezen a nehéz nyelven is. Ilyen módon szolgálati lehetőséget nyújtott az Úr 4—5 kínai között. Gyarló, erőtlén próbálkozásaimat tegye áldottá az Úr, akire percről-percre támaszkodunk, s aki olyan hosszútűrően bánik velem bűnös, de megváltott szolgálójával.

Köszönettel fordulok azután a Testvérekhez, akik megemlékeznek rólam időről-időre fohászokásaikban. S ezért vagyok a leghálásabb. De köszönettel tartozom a levelekért, levelezőlapokért s bennük levő sorokért, biztatásokért, ige-citátumokért. Biztatást és erősítést jelent minden üdvözllet, amelyet imádságos szívvel és lélekkel engednek útnak a Testvérek.

Támogassatok továbbra is a nyelvtanulásban. Január másodikától felére csökkentem óráimat a nyelviskolában, hogy a nyelvtanulásra fordított összeg

még kevesebb legyen, de ezzel szemben meg kell többszörözni a magamban való tanulást, hogy lépést tartsak a többiekkel. Ezt az elhatározást finn kollégáimmal egyöntetűen tettük a nehéz idők következményeképpen.

Imádkozunk azért is, hogy az 1940-es esztendő meghozza a missziói állomásunkra jutás lehetőségét is. Bejutni Kína belsejébe ma nem könnyű. Sőt nehéz, de még nem lehetetlen. S emellett leváltásra, fáradt munkaerők kicserélésére szükség van. Hitünkön s imádságunkon sok fordul meg e vonatkozásban is. Isten készítsen utat számunkra az Ő kegyelméből.

Testvérek! Ne lankadjatok meg az elkezdett jó munkában s ne engedjétek meglankadni engem sem.

Kiküldetésem első évfordulóján imádkozza el kiki azt a hálaimádságot, amit I. Krónika 29. r. 9—18. v.-ben találunk meg.

Testvéri köszöntéssel

1939. december 31-én.

a Ti küldöttetek:

Kunos Jenő.

Utasemberek Könyve.

Minket most Wilson érdekel, és Seaver könyvének majdnem minden lapján találunk Wilson jellemét megvilágító adatokat. Wilson így fogja fel felfedezői munkáját:

„Délsarki kutatásom igen különbözik attól a munkától, amelyet évekkkel ezelőtt terveztem. S mégis őszintén hiszem, hogy abban, amit teszünk, Isten akarata megy végbe, s bár némelyek szemében inkább „világiásnak“ és „tudományosnak“ mint „szelleminek“ látszik, mégis szellemi munka az, amit itt kell tennünk. És ami ennek a főcélját illeti, a tiszta és egyszerű ismeretszerzést, bizonyos, hogy Isten azt akarja, hogy alkotásaiból megismerjük mindazt, amit csak bírnunk és így vigyük véghez üdvösségünket, annak a tudatában, hogy mindazok a dolgok, amelyeknek köze van szellemi fejlődésünkhöz, „az ő alkotásaiból megértetvén megláttatnak“, és hogyha rendjén való dolog az Isten alkotásait a teremtes egyik sarkában kipuhatólni, akkor rendjén van az is, ha egyenéhányan elmegyünk a világ végére, hogy kipuhatóljunk egyebeket.“

Azonban Wilson igen tartózkodó volt vallásos tapasztalatát illetően. Semmiképpen nem tüntetett vele és egyik legjobb barátja, Cherry-Garrad, ugyancsak meglepődött, mikor rájött, hogy ez a tapasztalat milyen valódi és mélységes volt. „Szinte meghökkenett néhányunkat, mikor először jöttünk rá, hogy hetenként istentiszteletet tartott magának a Kányafészekben.“ (Kányafészeknek hívják a hajósok az árbóca erősített megfigyelőhelyet.) Feleségének írt levelében Wilson leírja azokat az órákat, amelyeket a Kányafészekben töltött a délfelé vivő útban:

„Egyszerűen szeretem a Kányafészeket — magánkápolnámat. A képzelhető legboldogabb időket töltöttem ott... egyedül Istennel és veled... felettem semmi, csak az ég és a hóvihar, és alattam semmi, csak a tenger és a jégmező mérföldjei. Kitűnő okom van, hogy ott fent legyek, mert ceruzavázlatokat csinálók, és senki sem csodálkozik, hogy miért vagyok ott olyan sokat, és a kötélfeszülése mindig figyelmeztet, ha valaki jön... Olyan otthon érzem ma-

gamat ott, mint a templomban. Nincs valami meleg a metsző szélben, de a lehető legzártabb és azért a legalkalmasabb hely, hogy téged megtaláljalak... és igen szeretem, mert ott veled imádkozhatok és olvashatok naponta.“

Feleségéhez írt utolsó levele mindent megmond. Miután megmagyarázza, hogy „a korlát legyőzött bennünket — hábár eljutottunk a sarkra“, így fejezi be:

„Szeretett feleségem, ezek csekélységek, maga az élet is csekélység most nekem, de hozzád való szeretetem örök-kévaló és egy része Isten iránti szeretetünknek... Nem szűnök meg imádkozni érted és kívánni, hogy teljesej be Isten akaratának ismeretével. (Később.) Isten tudja mennyire sajnálom, hogy szomorúságot okozok bárkinek is

a világon, de minden embernek meg kell halni — és minden halál szomorúsággal jár valakire... Mindaz, amit veled együtt akartam még tenni ez után az expedíció után, most már olyan mint a semmi, de nagyobb dolgok várnak reánk elvégzésre az eljövendő világon... Csak azt bánom, hogy itt kell hagynom téged, hogy egyedül harcold végig az életet, de lehet, hogy gyorsabb úton megyek hozzád. Olyan boldog vagyok most, hogy volt időm neked írni. Valamelyik írásom biztosan eljut hozzád.. Papa kis iránytűje és anya kisfésűje és tükre a zsebemben van. A te kis Újtestamentomod és Imakönyved a kezemben vagy a mellsebemben lesz, amikor eljön a vég. Minden jól van...“

Nehézségek és veszedelmek Belső-Kínában.

Egy Fan nevű ember volt az Állomás legmegbízhatóbb evangélistája. Erről beszéli el Studd az alábbi történetet:

„Egyik szolgánk, a piacról hazajött, odajött a feleségemhez és hozzáam és azt mondta: „Oh, látták volna csak Fan urat végigmenni az utcán. Úgy jár, ahogyan senki sem jár!“ „Bizonyosan négykézláb jár!“ De a fiú nem hagyta magát. „Nem, nem!“ szölt, mindenki más mikor az utcán megy, erre-arra tekintget, hogy megnézzen minden-minden látnivalót és odabólint ennek is annak is, hanem Fan úr egyenesen hordja az orrát és ómaga is utána tart; nem néz se jobbra, se balra, s nem törődik vele, hogy ki van ott vagy amott; csak egyre gondol, arra, amiért végig megy az utcán!“ Ebben a leírásban jóval több van, mint amennyi a szembe szökik.“

Studd idejének nagy részét lefoglalta az Opium Menhely, amelyet e kábítószer szerencsétlen áldozatainak nyitott. Ötvenen is voltak ott egyszerre. „Megkezdttük az opium rabjainak felvételét és gyógyítását. Ketten jöttek. Egy hónap mulva meggyógyultak, mindenki és önmaguk csodájára. Azután tömegesen jöttek.“ A hét esztendőben körülbelül 800 ilyen férfi és nő lakta me Menhelyet és többen nemcsak testileg, hanem lelkileg is meggyógyultak.

Kínai otthonukba négy kis emberpalánta érkezett napfénynek; egy ötödik csak egy napig volt velük. Ezen alkalmakkor egyszer sem volt náluk or-

vos, mert inkább választották azt, hogy folytatják munkájukat és megbíznak az Úrban, mintsemhogy az elkerülhetetlen hosszú uton menjenek és olyan sokáig távolmaradjanak. Az Úr keze mentette meg Studdnét első gyermekük születésekor, 1889-ben.

„Több napi járóföldre (írja Studd) nem volt se doktor se ápolónő. Az volt a kérdés, otthagyjuk-e a munkát három hónappal az időnap előtt, hogy igénybe vehessük az orvos segítségét s azután várjunk még két hónapot, amíg Scilla elég erős lesz az utazásra — öt hónap a munkánktól távol? Kivihetetlen! Miért ne legyen Jézus az orvosunk? S a feleségem így döntött.

„Eljött az idő. Scilla két hónapig gyakornokoskodott Londonban a Queen Charlotte-Kórházban. Nemcsak a leendő anyának, hanem az önmaga orvosának a szerepe is várt rá. Azonban volt egy aszisztensünk. Férfi lévén, a világ felfogása szerint épp oly hasznavehetetlen volt, akárcsak én, de nem vagyok bizonyos, hogy nem ő volt-e hármunk közül a leghasznavehetőbb, mert az apja orvos volt és tudta, milyen komoly az eset. A szomszéd szobában tartózkodott s nem szünt meg értünk könyörögni. Ez az asszisztens Smith Stanley volt. Bizonyára felesleges mondanom, hogy Dr. Jézus tökéletesen intézte a dolgokat. Csak néhány nap mulva vetődött hozzánk egy misszionáriusnő, aki jártas volt az ilyen dolgokban. Természetes, hogy

azonnal felmentett az ápolás nagyobbik része alól, azonban sajnos, megdöbbenésünkre, visszaesés állt be.

„Valami közbejött (írta anyjának Studd) és szegény Sczcilla rettenetesen szenvedett. Kerr kisasszony mindennel megpróbálkozott, amit csak tudott, de hiába volt; szegény Sczcilla egyre csak gyengült s úgy látszott, meg kell halnia. Kerr kisasszony azt mondta nekem. „Egészen összetörik és nem maradhat Kinában! Jobb lesz, ha hazaviszi, ha ezt túléli.“ Ez minthacsak álmomból ébresztett volna fel, a bánatnak, aggodalomnak és kimerültségnek az álmából, és azt mondtam: „Mi itt örömet oadaadjuk az életünket, de haza nem megyünk, amíg az Úr kifejezetten haza nem küld bennünket! Úgy éreztem, hogy az Úr meghallgat és meggyógyít, mert megbíztunk Benne és Ő igen hű; azért ezt mondtam: „Kenjük meg Sczcillát olajjal és kérjük Istent, hogy támassza fel!“ Kerr kisasszony nem látott egészen világosan ebben a dologban; s minthogy Burroughes kisasszony is beteg volt, én reám háramlott a feladat. Sczcilla szintén így gondolkodott, tehát letérdeltem és az Úr nevében megkentem olajjal. A betegség azonnal elmúlt. Annyira feltűnő volt, hogy reggel, mikor Kerr kisasszony ápolni jött, így szólt: „Mi történt? Hiszen Ön egészséges! Sczcilla elmondta neki, hogy én megkentem és imádkoztam, s ő ezt felelte: „Igazán csodálatos! Tehát, noha szegény bűnösök és semmik vagyunk, az Úr mégis meghallgat bennünket, ha kiáltunk.“

„Öt gyermekem volt (írta Studd né későbbi esztendőknben) és sohasem látam orvost. Isten csodálatosan cselekedett.

„Kinának egyik átka az, hogy kisleányait nem hagyja élni. Azt mondják, sok

a vesződség a felnevelésükkel s amikor férjhez mennek, a hozományt amit kapnak, nem kárpótolja mindazt, amit rájuk költöttek. Egyszer meglátogattam egy anyát és jajgatva találtam és megkérdeztem, hol van a kisbaba. Nappal született meg és mindjárt beledobták a várórokba, vagy a pagodákba, melyeken e célból egy bizonyos lyukat hagynak, úgy hogy a farkasok beugorhatnak és ha akarják, megkaphatják a csecsemőt. Hányszor mentem megtört szívvel haza. Isten négy kisleánnyal ajándékozott meg. Ezzel Neki célja volt. Azt akarta, hogy ezek az emberek példát vegyenek. Az első leányunk a Grace (Kegyelem) nevet kapta, a többiek Dicséret (Dorothy), Ima (Edith) és az utolsó Öröm (Pauline). Azt gondolták magukban, különös ember lehet ez a Studd úr, hogy a negyedik leányát Örömmnek hívja. Azt akartuk hogy megtanulják, hogy Isten a kisleányokat éppúgy szereti, mint a kisfiúkat.

„Egy gyermekünket elvesztettünk és akkor teljesen egyedül voltam Studd úrral. Smith Stanley úr átjött, mikor meghallotta, hogy igen rosszul vagyok. Éppen jókor érkezett ahhoz, hogy Studd úrnak, aki a városba ment és egy kicsiny disznóbőr ládikát vett, segítsen a kis halottat behelyezni és eltemetni. Egymagamban maradtam a szobában. Sohasem felejttem el azt a tapasztalatot. Hozzám tapadt egész életemre. A szívem egészen összetörtött s az volt a kérdés hogy felhagyjak-e és egész misszionárius életem hajótörést szenvedjen. Azért, míg Studd úrral volt, egy jelet csináltam a Bibliámban. Szövetséget kötöttem Istennel, hogy semmiféle szomorúságot nem engedek életemben és nem engedem, hogy misszionárius-lételemet tönkretegye. Nem mutatok férjemnek bánatot, amely őt kiforgatná. Amikor visszajött egyetlen könnyemet se látta.“

Missziói imaóra.

1940. évi jelmondatunk: I. Kor. 4, 20. — Egyesületünk tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: március 12.-ikén, missziói csendes órát tartanak. — Márciusi imaórákon elmélkedjünk az *élet kenyeréről*. Elmélkedésünk alapja legyen a Miatyánk negyedik kérése: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!“ Máté 6, 11.; és ehhez vegyük még: „Munkálkodjatok ne az ele-

delért, amely elvész, hanem az eledélért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek“. János 6, 27.; továbbá: „Én vagyok az életnek kenyere“, János 6, 48.; végül: „Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre“. I. Kor. 11, 24.

Luther a Miatyánk Német Értelemzésében a negyedik kérést mélyebb, szellemi értelemben magyarázza. A minden-

napi kenyér az Isten Igéje, különösen pedig a testté lett Ige: Jézus Krisztus. A magyarázat különösen bővelkedik missziói vonatkozásokban is. Ezek közül idézünk itt elmélkedésünk vezérfonalaként.

„A keresztyénség és minden egyes keresztyén lélek az Isten Igéjében és Igéje által születik; ennek következtében ugyanaz az Ige kell, hogy táplálja, megtartsa és oltalmazza; máskülönben sokkal nyomorultabban pusztul el, mint ahogyan a test elpusztul, ha nem táplálkozik kenyérrrel“. — „itt mindenki arra kap buzdítást, hogy szívének gondolkodását az egész keresztyénségre terjesse ki és imádkozzék önmagáért és az emberek összességéért, különösen a papságért, amelynek az Isten Igéjében kell foglalatossá lennie. Mert amiként az első három kérdésben azokat a dolgokat vesszük sorjába, amelyek Istenéi, hogy tartsa meg bennük azt, ami az övé, úgy most itt a keresztyénségért könyörgünk. A keresztyénség számára azonban semmi sem szükségesebb és hasznosabb, mint a „mindennapi kenyér“, vagyis hogy Isten tanult papsá-

got készítsen és így az ő Igéjét az egész világon hirdettesse és halgattassa. Mert ha a papi rend és az Isten Igéje körül úgy van, ahogyan lenni kell, akkor a keresztyénség zöldel és virágzik. A szeretet jórendje szerint tehát leginkább a keresztyénségért kell könyörögnünk. Ezzel többet teszünk, mintha magunkért imádkozunk; mert, miként Krizosztomosz mondja, aki az egész keresztyénségért imádkozik, azért viszont a keresztyénség is imádkozik, sőt a keresztyénségért imádkozva, önmagáért is imádkozik.“

Luther *imája* a negyedik kérdéshez: Mennyei Atyánk, mivel a te akaratodat senki el nem viselheti és mivel mi gyengébbek vagyunk, mintsem hogy eltűnének akaratunk és ó-ádámunk megőlését, azért azt kérjük, táplálj, erősíts és vigasztalj minket szent Igéddelel és add kegyelmedet, hogy mi Jézus Krisztust (a mennyei kenyeret) az egész világon hirdessük, hallgassuk és őt szívünk szerint megismerjük, hogy a veszedelmes, eretnek, megtévesztő és általában minden emberi tanítás megszűnjék és így egyedül a te Igéd, amely valóban a mi élő kenyérünk, osztassék ki.“

H I R E K.

Március 1-én van húz esztendeje annak, hogy az első nemzetgyűlés nagybányai vitéz Horthy Miklóst Magyarország kormányzójává választotta. Áldjuk az Istent azért, hogy őt nekünk adta, kegyelmével nekünk megtartotta. Adja Isten, hogy még sokáig álljon nemzetünk élén hazánk javára és virulására!

Megkezdődött a diakonissza-munka Indiában. A Lipcsei Misszió folyóiratának januári számában Vedanayakam Lidia beszámol arról, hogy tavaly május 3-án Sandegren püspök felavathatta a beteg asszonyoknak szánt Otthont, amelyet Zeszammal nevű nő vezet. Az Otthon a Bethesda nevet kapta. Az Otthon Tanjore-ban, az ottani templom és iskola közelében, bérházban van elhelyezve.

Missziói tanfolyam kezdődik. F. év április havában Lipcsében — amennyiben a viszonyok megengedik — kezdők számára tanfolyam nyílik meg. Olyan fiatal emberek vehetnek rajta részt, akik a 17. életévüket betöltötték és legalább népiskolai végzettségük van. A német nyelv tudása szükséges.

Budapesti bibliórán február 13-án a Népfőiskola életéről dr. Mádý Zoltán tanár tartott előadást. Az írásmagyarázatot és Kunos Jenő leveleiből Danhausser László vallástanárról olvasott fel. Az offertóriumot a Népfőiskolának küldtük el.

Köszönet. Az utóbbi hetekben egyesületünk több helyről kapott használt bélyegcsomagokat és ezüstpapírt. E helyen is hálás szívvel megköszönjük. — Farkas Sándorné, Rejtő Mária, dr. Gaudy László, a nagymágócsi gyermekek, Kanadából pedig 3 ajándékkönyv érkezett könyvtárunk részére.

Újonnan belépett tagok: Liesche Károly Győr, Liesche Margit Győr, Zongor Endre Gecse, Szilágyi Mihályné Kiskőrös, Geisler Irma Budapest, Lehoczky Szabina Budapest, Sikos Kálmán és neje Kispéc.

Kunos Jenőné Isten segítségével március 8-án Genovában a Conte Verde olasz hajóra száll, hogy egy esztendővel előbb elindult férjét Kinába kövesse. Embereleg a legrosszabb időben indul, de

Isten kezébe tette le életét. Elutazása előtt Budapesten istentisztelet keretében ünnepélyes elbocsátást nyer és szeretetvendégség keretében testvéri körben is elbúcsúznak tőle. Az erre vonatkozó részleteket az egyházi és a napi lapokban közöljük. Imádkozzunk értük.

Kunos Jenő legutóbbi, február 20.-án érkezett levelében azt írja, hogy Hunan tartományból levelet kapott, amely szerint az ottani munkamezőre az őszre várják őket, s előreláthatólag Közép-Kínán keresztül utaznak majd oda. Az amerikai nagykövetség révén a hunani finn misszionáriusokról megnyugtató híreket kaptak. A megélhetés a valuta-árfolyam következtében Kunosék számára elég olcsónak mondható, de majdnem katasztrófális a kínaiakra nézve. A hunani misszionáriusok egyelőre nincsenek még pénzzavarban.

Emlékezzünk. Február 2-án volt egy esztendeje, hogy egyesületünk 30 éves jubileumát ünnepelte Budapesten. Ezen az istentiszteleten nyert kiküldetést Kunos Jenő első hivatalos külmissonáriusunk, 1939. február 14-én házasságot kötött Győrött, s azóta Isten kegyelméből Pekingben él, tanul és készül a szolgálatra. Egy esztendő alatt mennyi kegyelem. Az évfordulón hitvestársa is követheti. Isten kegyelmének egy újabb jele, mely imádatra és hálaadásra kötelez.

Gyermekszövetségi hírek. Dr. Gyórfy Béla, a Gyermekszövetségek országos vezetője örömmel értesítette az elnökséget, hogy az egyházkerületi vezetők jelentése szerint a gyermekszövetségi munka országszerte akkora lendületet nyert, hogy a tagsági jegyek mindegyik kerületben úgyszólván egyszerre elfogyóban vannak. Új tagsági jegyek kiadása folyamatban van. Akiknek az új tagsági jegyek alakjára, szövegére, berendezésére vonatkozólag javaslatuk volna, szíveskedjenek sürgősen írni dr. Gyórfy Bélának, Felpéc, Győr megye. — A Dunántúli egyházkerületben Rác Sándor egyházkerületi vezető (Meszlen, Vas m.) értesítése szerint a következő új gyermekszövetségek alakultak: Zsibrik, vezető Kedves Henrik tanító; Tapolcafő, vezető Balassa Elemér tanító; Nagygyimót, vezető Sokoray József tanító; Ajka, vezető Novák Rezső lelkész; Bakonycsernye, vezető Szlovák Pál lelkész; Bakonyszentlászló, vezető Mogyoróssy Gyula lelkész. — A Dr. Gyórfy Béla szerkesztésében megjelent „Gyermekszövetségi Munkaprogram az 1939—40. munkáévré” ingyen

kapható a munkaprogram szerkesztőjénél Felpécen, Győr m. A munkaprogram a gyermekszövetségi munka megkezdéséhez is jó utmutatást ad. Akik tehát eddig ebből a kiadványból nem kaptak volna, s a gyermekszövetségi munka iránt érdeklődnek, vagy a munkát megindítani szeretnék, forduljanak megkeresésükkel Dr. Gyórfyhez. — Már a legközelebbi jövő feladatai közé kell felvennünk azoknak a fiatalok számára a misszió ismeretében és szeretetben való megtartását, akik a Gyermekszövetségből kikerülnek.

Egy buddhista apát, Csao-Kung, Shanghaiból felszólította a háboruskodó európai nemzetek kormányait, hogy mondjanak le és így tegyék lehetővé egy békeértekezlet összehívását. Ez a buddhista apát nem más, mint Trebics Ignác, egy magyarországi zsidó család leszármazottja, aki volt már evangélikus, presbiteriánus és anglikán lelkész, 1910-ben a brit parlament tagja, brit börtönlakó, Csiang Kai Sek titkos rendőrségének feje, Pu Ji mandzsú császár bizalmasa, jelenleg egy buddhista kolostor apátja. Trebics Ignác Washingtonba készül, hogy Roosevelt elnökkel megbeszélje béketerveit!

Adományok: Nyesta Mihályné Budapest 1, Kiskőrösről: Szilágyi Mihályné 21, Balemányi János 2, Kőrösi Sándor 1, Csengődi Mihály 1, Meskó György 1, Lébényből: Reizinger András 0.50, Ev. Nőegylet 4.57, Siklósról: Balogh Pál 2, Vasárnapi iskolások 2, Győrből: N. N. 5, Ev. Szeretetház lakói 11.70, Fuchs János Egyházközség 1, Egy imaközösségi tag Orosháza 10, Nagy Ernő Nyiregyháza 1, dr. Kiss Ferenc Szeged 2, Illuszky Sámuel Budakeszi 1, Gábler Edit Salgótarján 1, Haragóczy Erzsébet Békéscsaba 1, Nagy Istvánné Gyón 1, Ágner Mária Kispeszt 1, Weigl Ádám Mucsfa 2 P.

A misziói gyermekszövetségi munkában jól felhasználható könyvek:

A nagypapa pénze. Jelenet. Végh Emma.	Ára 10 f.
A misszió utja. Jelenet. Borgulya Endre.	„ 10 „
Karácsony az arab gyermekek között. Jelenet. Varga Gy.-né.	„ 15 „
Tang Csongi Kuli. Szindarab. Farkas Zoltán. 4 példány előadási joggal	„ 2 P.
Külmisziói szavalókönyv.	„ 30 f.
Aranyhárfá. Szavalókönyv. Összeállította Dr. Halmi János.	„ 15 P.
Dicsőég Istennek. Szavalókönyv. Varga Gyuláné.	„ 2,50 „
Beszerezhetők özv. Gáncs Aladárnénál Budapest, VIII. Balassa u. 9.	

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület Pézntárába
1940. január 23-tól február 23-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939—40-re: vitéz Sréter Ferenc Budapest 6 (2) P.

1940-re: Budapestről: Trenka Tamásné 3 (1), Kazár Gizella 3 (1), Pavcsó Rudolf 3 (1), Schmidt Testvérek 3 (1), Urbán Ernő 3 (1), Köhler Jolán 3 (1), Görög Tihamérné 1, Koritsánszky Ottó 3, Lingsch Pál 1, Ev. Erzsébet Kör Kelenföld 1, Suchovszky Gyula 3, Pohorely Béla 1, Szelényi Károly 3, ifj. Rimár Jenő Rákócitelep 3 (1), Harmati Béla Ósagárd 3 (1), Clementisz Zoltán Erdőkürt 1 (1), Kiskőrösről: Szilágyi Mihályné 3 (1), Dicsa Ferenc 1, Gyuricza Mihály 1, Kispécéről: Sikos Kálmán 1 (1), Sikos Kálmánné 1 (1), Ózdról: Marcsek János 3 (1), Marcsek Jánosné 3 (1), Regős Emilia Gerendás 3 (1), Rác Sándor Meszlen 3 (1), Keve Lajos Nagymágocs 2, Uraiujfaluról: Evang. egyház 1 (1), Rónay B. Gyula 1 (1), Torda Gyula Domony 3 (1), Sopronból: Szlávik Nővérek 1 (1), Friedrich Lujza 1, özv. dr. Payr Sándorné 1, Lébényből: Tóth Mihály 1 (1), Baranyai Mária 2, Orosházáról: Soós Jolán 3, özv. Tóth Jánosné 3 (1), Maczák György Nagybánhegyes 4, Horváth Józsefné Perecs 1, Kispestről: Kherndl Irén 1, Ágner Mária 1, Libál Ottó 1, Apatóczy Jánosné 1, Celldömölkéről: Ludván Sándor 3, Csepregi Sándor 3, Ritter Frigyesné Győr 3, Milán János Csánk 1, özv. Kuszy Dánielné Rákócitesztur 1 P.

1941-re: Lipták Dezső Kispeszt 1 P.

1939-re: Budapestről: Mohr Henrik 3 (1), Lehoczky György 3 (1), Both Jánosné 1, Nandrássy Elek Kispeszt 3 (1), Arató István Kőszeg 3 (1), Keve Lajos Nagymágocs 1 (1), dr. Karner Károly Sopron 3 (1), Mikula Zoltán Gömörpanyit 1 (1), Urbán Arnoldné 1 (1), Urbán Erzsébet Kiskőrös 3 P.

Offertórium: Budapestről: Fasori lelkesítő kör 35.78, Üllői-uti külm. óra 7, Kisterenye 3.67, Monor 3.68, Szentés 21.10, Nagybánhegyes 1.50, Somorja 6.36, Sámsonháza 2.03 pengő.

Perselygyűjtés: Bibliakör Léva 3, Bibliakör Erdőkürt 5.40, Ózdról: Blaskó Vithold 3, Marcsek János 5.24, Stark József 4.76, Szontágh Elza 6.89, Topitzer Béla 2.24, Hegedüs Margit és Pröhle Róza Mezőberény 2.88, Kispeszt-Wekerletepi bibliáorák 10.68, Sárszentlőrincről:

Budapest, 1940. február 22-én.

Csekk számla: 16.188.

Kovács István 1.10, Szabó Mariska 3, Kis iskola tanulói 1.21, Nagy iskola tanulói 1.73, Szücs István 5.12, Szücs János 5.01, Filisz Erzsébet 2.20, Halmai Olivér 3.55, Lágler Pál 1.39, Brózik Ida Tiszaföldvár 50, Kada Judit útján Ev. Leánynevelő Intézet Aszód 16.51 és 13.21 P.

Gyermekszövegetség. Gyűjtése. Kispeszt 18.54 P. Bélyegért: Rábafüzes Hutflesz E. útján 9.60, Kisterenye 5.42, Ev. elemiiskola Kölcse 3.02, Németh Irén Budapest 13, Szentgotthárd 20.50, Orosháza Tóth L. útján 5.50 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Pavcsó Rudolf 6, Végh Emilia 2, Angyalföldi bibliáorák 8.29, Szép Sándorné 5, Szép Gabriella 5, Zarándi Attila 2, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, V. S. 50, özv. Csapó Józsefné 1, Rimár Ibolya 10, Clementisz Zoltán Erdőkürt 1, Lányi Hermin Szarvas 4, Bóra Katalin Leánykör Pestsztenterzsébet 23.50, „Szegény ember két fillére“ Nagymágocs 1, Nyiregyházaról: C. E. Szöv. 30, Missziói fiókegyelet 80, Nagy Ernő 5, N. N. 10, özv. Bodó Boldizsárné Hódmezővásárhely 2, Droppa Ilona Szügy 2.10, „Bethesda“ Kassa 5, Orosházáról: M. Gy. Sz. Tóth L. útján 9.90, Egy imaközösségi tag 10, N. N. imaközösségi tag 2, Ev. egyház Rákócitelep 2.80, „Atom“ Mezőnagymihály 4, Zalán Frigyes Aszód 8, Túrmezei Sándor Tokaj 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Makovinyi Pál Bér 2, Buti Dénes Balatonszárszó 1, Ondrik András Acsa 4.50, Kinszky Antalné Kerekegyháza 1, Grábner János Rozsnyó 2, Brózik Erzsébet Békéscsaba 50, Ev. Ielkési hivatal Sikátor 1, Csepregi Sándor Celldömölk 6, özv. dr. Zundl Frigyesné Perecs 15 P.

Kunos Jenőné utiköltségére: Koncz Dániel Kispeszt 1 P.

Kínai finn misszióra: özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, „Bethesda“ Kassa 5 pengő.

Népfőiskolára: Keve Lajos Nagymágocs 1 P.

Árva javára: Zarándi Attila Budapest 1 pengő.

Cél megjelölése nélkül: Budapestről: Prot. Ifj. Gyülekezet 2, Szepesfalvy Béla 1, Moisisovich Natália 2, Galli Lászlóné 1 pengő.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Rimar Jenő pénztáros

XIV., Gizella-út 28. fsz. 1.

Telefon: 4-97-189.